

ninger, til Foretagender og til Tilskud, alt taget i videste Forstand. Jeg vil gerne omtale enkelte Poster af disse tre Former for Udgifterne. Lønningerne er for den allerstørste Del fastslaaede, det ved alle. Imidlertid er der paa det foreliggende Finanslovsforslag to Forhold, som jeg maa henlede Opmærksomheden paa. Ved Lønningsloven af 27. Maj 1908 blev det i § 2 bestemt, at Henførelsen af en Tjenestemand fra en Klasse til en anden kunde finde Sted paa Finansloven, selv om Antallet af Tjenestemænd i Klassen forrykkedes, og dette kan ogsaa finde Sted ved den Regulering, der skal foregaa hvert femte Aar. En saadan Regulering foregik paa Finansloven 1910—11 og skal foregaa paa Finansloven for 1915—16. Jeg har forgæves søgt baade i den Betænkning, som det Udvalg, der var nedsat angaaende Lønningsloven, afgav, og i Forhandlingerne Oplysninger om, hvad man egentlig forstod ved en saadan Regulering, og hvad den skulde bestaa i. Jeg har intet fundet, og man er altsaa her noget paa det uvisse, men Reguleringen er bestemt ifølge Loven, og den skal altsaa foregaa paa den Maade, at Tjenestemænd flyttes fra den ene Klasse til den anden, efterhaanden som Embederne efter Administrationens Mening kræver det. Dette har da Ministeriet ikke ment at kunne unddrage sig. Det gælder ikke meget betydelige Beløb. Jeg kan nævne, at paa Finansministeriets Budget, som jeg naturligvis kender bedst, er hele Beløbet til Embedsreguleringen 15,480 Kr., og noget lignende vil det være paa de andre Budgetter. Naturligvis kan der gøres Indvending mod et og andet, men paa den anden Side var der ikke Mulighed for at undlade en saadan Regulering, hvis man da ikke vilde gaa til en Lovforandring paa dette Punkt.

Men der er et andet Punkt med Hensyn til Lønningerne, som jeg vil nævne, for der er vi anderledes stillede. Der har været et Andragende behandlet i Ministeriet i Fjor, et Andragende fra Medhjælper og Elever i 12te Lønningsklasse. Det har ogsaa været forebragt i Finansudvalget i det høje Folketing og modtoges meget imødekomme af Finansudvalget her. Ministeriet havde det Indtryk, at hvis man vilde imødekomme det, vilde det ikke støde paa nogen Modstand fra Finansudvalget. Alligevel mente Ministeriet i Fjor ikke at turde imødekomme Andragendet, men lovede, at dette skulde blive imødekommet i Aar. Dette Løfte har man holdt sig efterrettelig. Man vil tilstaa de Tjeneste-

mænd i 12te Lønningsklasse, der har gjort Tjeneste i 3—7 Aar, et Tillæg af 20 pCt., og de, som har gjort Tjeneste over 7 Aar, skal have et Tillæg af 25 pCt. De førstes Løn beløber sig omtrent til 858 Kr. aarligt, hvilket maa siges at være en ret lav Lønning, og vilde, hvis dette Forslag vedtages, stige til 1,029 Kr. 60 Øre. De, der har gjort Tjeneste fra 7 til 9 Aar, har i Øjeblikket en aarlig Lønning af 954 Kr., og efter Forslaget vilde de faa 25 pCt. mere, altsaa 1,192 Kr. 50 Øre, altsaa op imod 1,200 Kr. Disse Medhjælpere og Elever er i en Alder af 20 til 24 Aar, og rimeligvis har man ved Lønningslovens Givelse tænkt sig, at det var unge Mennesker, som ikke vilde blive særdeles meget anvendt, og som desuden kunde have Underhold hjemme. Man har tænkt, at det var Mennesker under 20 Aar, men det viser sig at være Folk oppe i 20'erne, som gør en meget betydelig Tjeneste. I alt Fald foreligger der for mig fra Toldvæsenet Oplysninger, der viser, at disse unge Folk, som mest er ansatte i Provinsbyerne, gør Tjeneste henimod 10 Timer daglig, en Tjenestetid, som er noget større end den, som f. Eks. findes i den røde Bygning, og at de paatager sig alle løbende Forretninger. De fører ind- og udgaaende Bog, beregner eller efterregner Told og Tara, modtager og kvitterer for Toldbeløb, ind- og udklarerer Skibe, udfærdiger Angivelser, de er Publikum behjælpelige med statistiske Anmeldelser o. s. v., o. s. v. Det er altsaa unge Mænd, hvis Arbejdsevne tages stærkt i Beslag og anvendes til betydningsfuldt Arbejde. Dette har været Ministeriets Foranledning til at stille dette Forslag, men jeg maa sige derom, at hvis det høje Folketing mener, at det ikke er betimeligt i Aar at gaa til en Lønningsforøgelse, der drejer sig om omtrent 150,000 Kr. og altsaa kommer omtrent 1,000 Mennesker til gode, kan Ministeriet naturligvis ikke staa paa denne Sag, fordi den fuldt saa meget er rejst paa Grund af Folketingets Stilling i Fjor til den som paa Grund af Ministeriets egen.

Jeg skal dernæst sige nogle Ord om det, jeg kalder Foretagender, det vil sige alt det, som falder ind under, hvad Staten skal bygge og opføre i Finansaaret. Her har Regeringen vist saa megen Varsomhed som muligt, men paa den anden Side har den vist med Rette fortolket Folketingets Stemning i Øjeblikket saaledes, at man maa i alt Fald søge at fuldføre de Foretagender, der i Øjeblikket er begyndte. Jeg tænker her paa de store københavnske Foretagender: Personbanegaarden og Chri-